

Да ли сте приметили предизборну шарену лажу која нам се обилато нуди у делу блогосфере, по навици још увек називане патриотском? Људи се убише доказујући како су напредњаци аутентична опозиција. На једном порталу Тома је чак промовисан у новог кнеза Милоша. При свему томе, није јасно ни зашто је од свих српских политичара баш Тома изабран за новог књаза, ни зашто је данас упутно бити Милош. Па, владајућа политика већ годинама глумата у улози великога књаза. А резултати су поражавајући. Узгред, за љубитеље бизарних историјских (не)подударана, један од главних Милошевих противника звао се Тома Вучић Перишић.

Не тврдим да данас треба усвојити Карађорђевог образац политичког делања (као уврежену супротност оном Милошевом). Далеко од тога. Уосталом, ове редове нисам ни започео због некаквих историјских паралела. Занимљив ми је начин Томине предизборне „промицбе“ у облацима блогосфере. Будући да данас, уз ЛДП, Томина странка представља најочитији показатељ опаког феномена [привидне опозиције](#), органског дела једне исте политичке мафије којој се диригује из иностранства, потребно је некако забашурити ту неугодну појединост. Како се онда осликава будући Тома, онај што ће нас *усрећити* после хипотетичне (али све извесније) изборне победе?

Без обзира на то да ли је реч о чланцима или коментарима, постизборно оваплоћење лидера напредњака се готово увек иконопише у пару са Коштуницом. Наиме, једна „школа мишљења“ (да не употребим теже речи) узима здраво за готово формирање владајуће коалиције СНС-ДСС. Јасно је зашто је то маркетиншки пожељно. Све оно што Тома није, Воја јесте. И обрнуто. Сем тога, свака друга постизборна комбинаторика за Тому је или немогућа (радикали), или је њено помињање *компромитујуће у предизборном периоду* (практично све друге странке). Зато се ДСС у тим причама употребљава попут најобичнијег смоквиног листа.

На овом месту треба застати и трезвено размислити о потенцијалу једне такве коалиције. Да ли мислите да је могуће постизање одрживог компромиса између знатно већег, бриселизованог брата, с његовом еврофанатичном реториком која као да је

преснимљена у Шаперовом тонском студију, и мањег, који данас упорно понавља како хоће Србију, а неће Европску унију? Како би то „приближавање ставова“ у пракси требало да изгледа? То је централно питање које се вешто заобилази.

Већ сада би било могуће идентификовати две струје око Коштунице. Прва је свесна онога што напредњаци *јесу*, шта никада не могу постати и где се налази територија на коју се они никада не могу вратити. То је прави координатни систем за сагледавање потенцијалне сарадње с Николићем. Другу струју условно можемо назвати „младим лавовима гладним власти“. Опортунизам и аморалност јамачно је чине блиском већем делу српске политичке сцене. Стога се та струја добро уклапа у околину и мање боде очи. У случају да после избора Коштуници уопште буде упућен позив, одговор ће се добити као резултанта ових двају вектора.

Неусаглашеност између стратегије и тактике појављује се као истинско проклетство политичког бића Војислава Коштунице. Наиме, најпре се као резултат једног темељитог, домаћинског и веродостојног сагледавања положаја народа и државе, формулише политичка стратегија, често у духу најплеменитијег традиционализма. Међутим, као по правилу, та стратегија бива праћена неодговарајућим или рђавим тактичким потезима. (Истине ради, један број тих грешака резултат је дословне примене дефиниције политике као уметности могућег.) Авај, управо тактика мора бити слушкиња стратегије ако желиш да постигнеш добар резултат. Та разлика између стратегије и тактике као да дефинише и Војину рецепцију у јавности. Сви они, који разумеју напоре формулисања исправне стратегије у окружењу политичких хијена, имаће осећај посебног поштовања према Коштуници. За оне друге, чији поглед не досеже даље од Војиних тактичких промашаја, он ће бити узрок свеколиког зла у Србији. Нема равнодушних.

Пренесимо претходна начелна разматрања у садашњост. Данас смо сведоци грандиозне промене Коштунице, која се језгровито формулише паролем „Србија, а не Европска унија“. Не, нема ничег грандиозног у самој пароли (она је дуго ишчекивана и разумљива), али има у нечем другом. Најпре, парола се формулише у времену несмањене евроунијатске хистерије, где нас безалтернативне паролe вребају и на спортским страницама журнала, па већ и плакар почињемо да отварамо опрезно из страха да одатле не искочи неки Огњен Прибићевић, сав запенушан у доказивању како ЕУ нема алтернативу. Величина Војине промене лежи и у чињеници да се напушта једна политика којој је и сам допринео. Она се не напушта преко ноћи, већ посматрањем стварности широм отворених очију. И она се не напушта ради стицања јефтиних политичких поена, већ због дубоког сагледавања стварних интереса Србије. Зато та промена нема ничег заједничког с конвертитством *à la* Драшковић или Тома.

Пише: Стефан Душанић
среда, 15 фебруар 2012 16:17

Вратимо се сада на терен тактике. Управо *однос према напредњацима* биће онај пробни камен за тестирање сагласја између данашње Коштуничине стратегије и тактике. Он то већ увелико јесте. Најпре уочавамо састанке Коштуница-Николић чија сврха је била да се у јавност изнесу извесни помирљиви тонови, који су на крају зазвучали поприлично немушто, у стилу „сложили смо се да ћемо се једнога дана заиста сложити“. Затим примећујемо да је на порталима који су блиски Коштуници (

Фонд Слободан Јовановић

и

Печат

) уведен мораторијум на сваку критичку реч о Томи. Коме ће таква тактика донети корист, смоквином листу или оном ко се њиме покрива?

Усвојимо на тренутак логику аналитичара с почетка текста и узмимо да је Србија у толико дубокој провалији да се мора хватати за сламку Томине шаренолике групације која од Вировитице до ЕУ стиже брзином муње. Чак и да се та постизборна коалиција на крају формира (у шта сада озбиљно сумњам), Коштуница ће после неког времена бити изигран. То нам саопштава неумољива логика даљинског управљача из Брисела. Ипак, верујем да читалац осећа сву драматику тренутка који после избора може уследити: одбити власт и остати усправан, или је прихватити и тиме срушити све за шта се залажеш?

Ова изборна година могла би довести ДСС до једне од оних раскрсница које су за многе биле кобне. Продужи ли даље путем којим се ређе иде, Коштуница може макар задржати статус светионика у мраку који окружује Србију, ако је то икаква утеха. Заокрене ли пак на тој раскрсници, дограбиће комадић власти, али, дугорочно гледано, удес, можда и онај фатални, биће неизбежан.

Аутор је сарадник Српског културног клуба